

[Gunnar Fog-Petersen.]
 tryde, men faar fuld Oplysning om de Vilkaar, han skal arbejde under. Det tror jeg, det kniber med adskillige Steder nu. Derfor er Søfolkene ogsaa interesserede i, at denne Ordning gennemføres.

Det er ikke rigtigt, naar det bliver sagt om dette Lovforslag, at man vil afskaffe det private Initiativ og i Stedet for lade Staten overtage Ledelsen. Nej, man opretter Statsforhyringskontorer, hvor Sømændene ved, de kan henvende sig, hvor Skibsrederne ved, de kan henvende sig, og hvor det hele hviler paa et reelt Grundlag; men ved Siden deraf staar det Rederne og Sømændene frit for at slutte Kontrakter indbyrdes, blot ikke gennem betalte Agenter. Man skal jo, siger man, følge sine Principper, men hvis man følger dem aldeles slavisk, bliver man det, man kalder en Principrytter. Nu har de ærede Medlemmer af det konservative Parti og Venstre sat sig det Princip for, at Statsindgreb og Statsordning af Forhold i Samfundet skal man modsætte sig — navnlig naar man er i Opposition, for naar man selv har Regeringen, er det saamænd ikke saa smaat med Bestemmelser i den Retning fra de Herrers Side. Men selv om man skal have sin Opmærksomhed henvendt paa ikke at gaa for vidt i den Retning, skal man dog ikke afvise aldeles fornuftige Bestemmelser, fordi der er knyttet Statsvirksomhed dertil, og dette har jeg Indtrykket af er den Motivering, der er kommet fra de Herrers Side. De siger: det kan maaske være meget godt, men da det er Staten, der skal gøre det, og da vi er imod, at Staten gør det, er vi imod Lovforslaget. Det synes jeg ikke er en holdbar Begrundelse, og jeg vil derfor haabe, at der i det kommende Udvalg kan komme en frugtbar Forhandling i Gang, der kan føre til gode Resultater. Jeg tror, at Loven vil vise sig at være nyttig, til Gavn for den Ungdom, den raske Ungdom, der søger ud paa Søen, og som vi alle sammen staar i Taknemmelighedsgæld til. Jeg vil derfor anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i det kommende Udvalg.

Ministeren for Søfart og Fiskeri (Stawning): Jeg takker de Ordførere, der har ydet Tilslutning til Forslaget, og takker ogsaa for den Villie til Forhandling, som fra anden Side er kommet til Orde, men beklager, at der dog saavel af Venstres som af de Konservatives Repræsentant er tilkendegivet den samme Uvillie overfor denne Nyordning, som ogsaa er tilkendegivet andetsteds. Rent bortset fra den lille Sag,

som det kan siges at være, om man faar Statsforhyringskontorer eller ikke, tror jeg, man handler overmaade ilde overfor det vigtigste Fredsorgan, Folkenes Forbund, som Tiden overhovedet kender, ved Gang paa Gang at modsætte sig Effektiviteten af de Løfter, man har givet dels ved selve Folkeforbundets Etablering, dels ved Tilslutning til de Konventioner, som er vedtaget paa de internationale Konferencer. Jeg siger, at man handler uhyre ilde ved at fortsætte denne Virksomhed, thi det er først galt for Folkeforbundet den Dag, da Arbejderne siger „Svindel“ til det, der foregaar, og det kan jo let komme dertil, hvis man bestandig skal se Konventioner, der har Interesse for Arbejderne, blive tilsidesat og Forhandlingerne dreje sig om Ting, der ikke interesserer de store Folkemasser. Jeg har lige set de Forhandlinger, som har fundet Sted for faa Dage siden i det norske Storting. I Norge var Stillingen den, at Arbejderne paa Forhaand havde denne Mistro til Løfterne, saa de nægtede at gaa med, da Norge indmeldte sig i Folkenes Forbund. Man oplever nu i disse Dage, at den norske Statsminister, der som bekendt er en af Venstres Førere, i de varmeste Ord paakalder Arbejdernes Interesse for Folkenes Forbund, beklager, at de ikke er med i denne Bevægelse, og udtaler, at netop fordi de ikke er med, vanskeliggøres Fremskridt, som Folkenes Forbund ellers kunde naa. Dér forstaar man altsaa, hvilken Betydning det har, at Arbejderne og det Parti, Arbejderne særlig slutter sig til, interesserer sig for Folkeforbundsarbejdet, og jeg tror, det vilde være formaalstjenligt, om man som Følge af, at Socialdemokratiet her i Danmark fra første Færd har stillet sig paa en særdeles forstaaende Maade overfor den internationale Organisation, fra den anden Side gjorde de Indrømmelser, som det er naturligt at gøre overfor dem, der fik rige Løfter, da Krigen sluttede, og den nye Samfundsdannelse skete.

Hvad angaar Enkeltheder i det foreliggende Lovforslag, er der af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) gjort den Indvending, at denne Lov vilde skabe uensartede Forhold, og det kan det ærede Medlem naturligvis have Ret i. Der staar, at den nye Forhyringsform indføres i København, men der staar ganske vist ogsaa: „og i øvrigt paa saadanne Steder i Riget, som bestemmes ved kgl. Anordning“. Jeg maa tilstaa, at denne Form er en Indrømmelse til de Partier, om hvilke man paa Forhaand vidste, at de vilde modsætte sig en Ordning, som alt for pludseligt ophævede det gamle